

steriets Betragtning skal Udvalget indrømme, at der vel tilkommer Ministeriet en vis Frihed i den omhandlede Retning, og at denne Frihed selvsølgelig finder sin naturlige yderste Begrænsning i Driftsindtægternes Tilstrækkelighed; men paa den anden Side maa det fastholde, at det ikke i Almindelighed kan være noget afgjørende Moment ved Skjønnet over, hvorvidt Rigsdagens Bevilling bør søges eller ei, om en Udgifts Diemed er at give Driften et større Omfang eller ifkun at vedligeholde den i samme Omfang. Eigesom paa den ene Side en Udvidelse af Driften, t. Ex. ved Indførelsen af et nyt Log om Sommeren imellem to Kjøbstæder, i Almindelighed neppe vilde give Ministeriet Anledning til at henvende sig til Rigsdagen, kunne paa den anden Side Anskaffelser alene i det Diemed at vedligeholde Driften som hidtil, t. Ex. Beføstning af en Dampfærge til at erstatte et forulykket Dampskib, være saa betydelige, at Ministeriet ikke burde undlade at søge særlig Bevilling hos Rigsdagen. At Kjøbet af Uddevalla, paa Grund af Udgiftsbeløbet's Betydelighed, falder ind under det sidste Tilfælde, „Anskaffelser af større Omfang,“ hvortil særlig Bevilling burde være søgt, uagtet Diemedet ikke var at udvide Driften, — ogsaa deri maa Udvalget være enig med hele Statsrevisionen og med Landsthingsudvalget.

Idet Udvalget saaledes mener, at særlig Bevilling i det nævnte Tilfælde burde være søgt, maa det dog indrømme, at den her omhandlede Anskaffelse, paa Grund af Tidsumstændighederne, ikke kunde være bevilget paa selve Finantsloven, men derimod paa en Tillægsbevillingslov. Da dette imidlertid ikke er flet, bør Udgiften finde den Godkjendelse, som Udvalget tror, den fortjener, ved Beslutningen over Statsregnskabet. En sliq Godkjendelse kan, som bekendt, ydes enten tilkiende eller ved en Afstemning. Den første Maade har Landstinget foretrukket, følgende det af samme nedsatte Udvalg, som med to af Statsrevisionens Medlemmer vare enige i, at „den formelle Mangel“ ikke burde lede til en Indstilling. Nærværende Udvalg kan dog ikke give denne Betragtning Medhold, men maa derimod efter Omstændighederne anse det for rigtigst, at Rigsdagen gjennem en Afstemning udtaler, at saadanne Anskaffelser bør være Gjenstand for Bevilling. Idet man saaledes derved, at Afstemning foretages, ønsker udtryk, at Bevilling bør finde Sted, vil man tillige, ved i den af to andre Statsrevisorer gjorte Indstilling at foreslaa en Endring, der udelukkende sigter til den manglende Bevilling, tiltjendegive, at man i og for sig ikke misbilliger, at Ministeriet har besluttet sig til heller at kjøbe end at leie Uddevalla.

I Genhold til Ovenstaaende indstilles:

„Det passerer, at der til Anskaffelse af Dampskibet Uddevalla ikke er søgt Tillægsbevilling

paa et Beløb af 51,585 Kr. 96 Ø., hvilken Anskaffelse i og for sig billiges.“

§ 6. Overflud af Post- og Telegrafvæsenet.

Bern-Posttraktatens Indflydelse paa Indtægen gjøres til Gjenstand for nogle Betragtninger i Statsrevisionens Betænkning (S. 43), hvortil henvises (ff. Landsthingsudvalgets Bet. af 14de December 1877.)

Rabatten ved Frimærkesalg (S. 43) kan antages at ville komme under Overveielse ved Udarbejdelsen af Forslag til en ny Postlov; og da det antydes, at denne Rabat kunde ønskes nedsat, vil det neppe findes ubetrimmeligt at henstille, om en saadan Nedsettelse ikke efter al Sandsynlighed, til stor Ulempe for Publikum, vil bevirke, at Udsalg af Postfrimærker i Reglen kun vil finde Sted fra Postkontorerne, medens Frimærker for Tiden ogsaa kunne faas hos forskjellige Handlere saavel paa Landet som i Byerne.

Forening af en Post- og Jernbanebestilling (S. 48) paa mindre Stationer har været anset ønskelig, og derved er ogsaa 1875—76 i enkelte Tilfælde sparet en Del af Ydning; men — bemærker Statsrevisionen — „det er frendeles kun ved de private Baner, ikke ved Statens egne Baner, at en saadan Forening er værkfat“.

Postlokale til Værdifager m. m. fra Udlandet (S. 55.). Indrettelsen af et saadant ved Kjøbenhavns Postgaard var efter dennes Ombygning fra Forommeren 1875 stillet i Udsigt, til Betvemmelighed for Publikum, der hidtil har været meget uleiligt paa Grund af slige Sagers Behandling paa Toldeboden, hvorhen de føres fra Postgaarden. I Anledning af Statsrevisionens Bemærkning, at et sliq Lokale ikke er tilveiebragt, har Landsthingsudvalget set sig istand til at oplyse, at Savnet heraf i en nær Fremtid for en Del kan ventes afhjulpent, idet nemlig Behandlingen af de omhandlede fra Udlandet kommende Sager agtes foretaget paa Banegaarden i en Bygning, som er under Opførelse.

Bern-Posttraktatens Bestemmelser (S. 56—59) og deres Anvendelse har været Gjenstand for en Brevvevling mellem Ministeriet og Statsrevisionen, samt for dennes yderligere Bemærkninger, hvorpaa Opmærksomheden henledes, nærmest af Hensyn til et muligt forestaaende Gjenemsyn af den gjældende Postlovgivning.

§ 19. Indenrigsministeriet.

II. A. 1. Tilsynet med Landeveiene (S. 87). Af en meddelt Statistik fra 1872—73